

vore Dyrskuer, hvilket vil være meget uheldigt, for det er netop de gode Dyr, det gælder om at faa frem. Jeg skal nemlig her gøre opmærksom paa, at det er forbundet med langt større Tab at udstille Malkekøer end at udstille Handyr. Forholdet vil altsaa blive, at samtidig med, at Statstilskuddet formindskes ganske betydeligt, skyder man et vigtigt Hold helt ud, og for andre Holds Vedkommende strammes Baandene ganske betydeligt. Der er noget selvmodsigende heri. Skulde Statstilskuddet forøges, kunde jeg forstaa, at der kunde være Mening i at gøre Reglerne strengere, men naar Statstilskuddet formindskes, forekommer det mig selvmodsigende at stramme Reglerne, navnlig naar den højtærede Landbrugsminister selv har udtalt, at de nuværende Regler have virket særdeles tilfredsstillende.

§ 7 angaar Statsskuer for Hingste og Tyre. Her ses det straks, at Tilskuddet til Hingsteskuer er nedsat med 10,000 Kr. fra det, der var foreslaaet i Samlingen 1909—10. Men det er slet ikke Hovedsagen. Hovedsagen er de Forandringer, der foreslaas i Reglerne angaaende disse Skuer. Disse Forandringer ere ikke alene ikke heldige, men endog meget uheldige. Efter de nuværende Regler skal Individbedømmelsen finde Sted fra 4 Aars Alderen op til 6 Aars Alderen, og fra 7 Aars Alderen konkurreres der kun om Afkomspræmie. Disse Regler ere fulgte i mange Aar, og jeg tror, at de have virket fuldt tilfredsstillende og vist sig gode og praktiske. Nu foreslaas det at forandre Reglerne saaledes, at Individbedømmelsen begynder allerede ved 3 Aars Alderen, men hører op i 5 Aars Alderen, og at Afkomsbedømmelsen begynder i 6 Aars Alderen. Jeg tror ikke, dette vil være rigtigt. Jeg anser det nemlig for rigtigt, at der ved Statsskuer kun bedømmes fuldt udviklede Dyr, men det ere 3 Aars Hingste ikke; de ere Plage, og mange af dem have en meget lang Udvikling tilbage. Disse Plage have deres Plads ikke paa Statshingsteskuer, men paa Landboforeningernes Dyrskuer og Fællesforeningernes Fællesskuer. Jeg tror, at det er forkert at bestemme, at Afkomsbedømmelsen skal begynde allerede ved 6 Aars Alderen, idet man ikke kan danne sig et paalideligt Skøn over Afkommet, før det har naaet mindst 2 Aars Alderen, og naar en Hingst er 6 Aar gammel, og der skal fremstilles 2 Aars Plage, faldne efter den, bliver det Plage, som ere faldne efter Hingsten i det Aar, da den var 3 Aar, men i det Aar

maa den kun bedække et meget begrænset Antal Hopper, saaledes at man ikke derved kan faa nogen begrundet Mening om dette Dyrs Værdi som Avlsdyr.

Jeg kommer nu til en Bestemmelse, som i høj Grad har overrasket mig; det er den Bestemmelse, at Hingsteskuerne baade for Individbedømmelse og for Afkomsbedømmelse skulle finde Sted i Februar eller Marts Maaned. Det har forbavset mig meget, at den højtærede Landbrugsminister har kunnet foreslaa noget saadant. Denne Bestemmelse er saa uheldig og upraktisk, at den er ganske umulig, ja, den er saa umulig, at det slet ikke behøver nogen nærmere Paavisning. Maaske der senere bliver Lejlighed til at komme ind derpaa, men jeg hævder, at den er saa umulig, at det ikke behøver nærmere Paavisning. Jeg har nærmest faaet det Indtryk, at det er Meningen, at man i højere Grad end hidtil vil lægge Vægt paa Afkomsbedømmelse end paa Individbedømmelse. Der er et lille Tilløb dertil i § 7. Jeg vil advare imod at gaa den Vej, og jeg hævder ganske bestemt, at man vil gøre urigtigt deri. Jeg tillægger Afkomsbedømmelse stor Betydning, men efter den Udvikling, Hesteavlens har taget, navnlig i Jylland, og efter den Højde, hvorpaa den staar der, er det absolut sikkert, at der maa tillægges Individbedømmelsen langt større Betydning end Afkomsbedømmelsen.

Jeg ved meget godt, at en Autoritet indenfor Husdyravlen, Professor Sand, har gjort sig til Talsmand for Afkomsbedømmelse frem for Individbedømmelse. Men det er ikke givet, at han har Ret; han kan maaske have Ret for visse Landsdeles Vedkommende, men absolut ikke for Jyllands Vedkommende. Vi maa jo ogsaa huske paa, at det ikke er den praktiske Opdrætter, men Videnskabsmanden, der taler her, og jeg tør paastaa, at Dyreopdrættene i Jylland i det store og hele ville tillægge Individbedømmelsen langt større Betydning end Afkomsbedømmelsen. Thi Forholdet er det, at det for en væsentlig Del er Individbedømmelsen, der har hævet den danske Hesteavl til dens nuværende Højde; Afkomsbedømmelsen er langt mere vanskelig og usikker; derfor er der ingen Grund til at forandre de Regler, man har fulgt i mange Aar, og som have vist sig fornuftige og praktiske.

Jeg nævnedes før, at det med Hensyn til Hingsteskuerne straks falder i Øjnene, at Tilskuddet er nedsat med 10,000 Kr. fra det, der var foreslaaet i 1909—10